

COLLEGII THEOLOGICI
IN ACADEMIA WITTEMBERGENSI
HOC TEMPORE
DECANVS
ET
PROCANCELLARIUS
MARTINVS
CHLADENIVS
SS. THEOL. DOCT. EJVSD. PROF. PVBL. ORD.
ET ALVMNORVM REGIO-ELECTORAL.

EPHORVS
SOLENNIA
DOCTORVM

HOC IPSO DIE V. NOVEMBRIS
IN TEMPLO ACADEMICO
PVBLICE CREANDORVM
LECTORIBVS BENEVOLIS
INDICAT
OMNESQVE AC SINGVLOS
AD EA FREQVENTANDA
QVA PAR EST OBSERVANTIA ET HUMANITATE
INVITAT.

•120ogr. erud.
1613, 46.

Vt. End. sing. - Vt. Lü.

Dectoratus MARTINI LVTHERI
sicut in oculis superficiem rei spe-
ctantibus, parum quod mirentur,
ostentat, ita si quis de negotio to-
to exquisitus atque curatus co-
gitet, admodum memorabilis est,
ac nomine quidem non uno.
Namque & *tempus*, & *auspicia*, &
modus, *eventusque* ita se habuerunt, ut intuenti aliquam
admirationem divinae providentiae, ejusque singula-
ris, conciliare possint. Haec enim in eo jam benignis-
sime erat defixa, ut Ecclesiam pristino nitori restitue-
ret, ipsique verbum purum, cultumque sanctum & re-
purgatum redderet. Divino igitur quodam fato factum
est, ut quamprimum MARTINVS LVTHERVVS in
hanc Academiam docendi causa accitus, ejusque ani-
mus ante omnia divinitus verbi sanctissimi lectione &
contemplatione illuminatus, & confirmatus, atque ad
tantas res gerendas praeparatus est sensim paulatimque,
Anno MD XII. Romam mitteretur, atque negotiis ordinis
sui expediendis intentus, seriem eorum, quae ibi gere-
bantur & docebantur, proprius adspectans, divini hono-
ris zelo quodam sancto accenderetur. Unde post re-
ditum

ditum totus in Scriptura yolvenda & commendanda
occupatus, dignus tandem ab ordine suo ac superioribus
habitus est, cui gradus DOCTORIS conferretur.
Refugit illum primum LVTHERVS, verecundia qua-
dam, & indignitatis suae obtenu, non ficto, sed serio, ut
opus esset ad eum sperandum non unius viri adhorta-
tione: Ita enim STAVPIZIVS, cuius nomen multas ob
causas debet esse posteritati gratum, & cum honore
commemorandum, varias rationes admovit ad eum
impellendum, & cum suasiones non viderentur rem
conficere, mandatum, cui refragari non posset per con-
scientiae ac voti legem, tandem interposuit. Inter alia
necessitates Ecclesiae ante oculos stitit, & praetexenti ju-
ventutem, dixit, *Deum opus habere Doctoribus juvenibus*
in praesenti Ecclesiae statu, qui strenue in ejus messe la-
borarent, & res satis collapsas restituerent. Excipienti
suam corporis imbecillitatem atque imparitatem ad labo-
res tot ferendos, quos honor ille secum ferat, metum-
que, ne forte ante tempus vitam spiritumque mittat:
Etiam Deum in coelis Doctoribus opus habere, argute re-
spondit. Tandem ubi de sumtuum inopia conquestus est,
hunc etiam scrupulum ipsi exemit, & ex Electoris Divi
FRIDERICI, Academiae Sapientissimi Conditoris ac
Nutritoris redditibus omnem pecuniae summam esse nu-
merandam, promisit. His arietibus tandem expulsus
LVTHERVS resistere non potuit, sed obsequii, quod
Deo, Principi & Superioribus debebat, probe memor,
ad tantam rem se accinxit, pecuniamque Electoris cle-
mentissimo auspicio destinatam, Lipsiae, quorsum ea
de causa profici sci jussus est, numeratam accepit. Ita
honorem illum magis sibi imponi passus est, quam ut
eum anxie ac laboriose ambiret, ipsoque die, qui Aca-

demiae natalem sequitur XIX. Octobris publice in aula cathedrali, loco ad eos actus in templo ad arcem Academico destinato, est renunciatus. Promotoris functione gavisus est *Andreas Rudolfi Carolstadinus de Bodenstein*, vel *Andreas Bodenstein ex Carolstadt*. (uti in Actis Facultatis nostrae habetur ejus nomen promiscue, vir ita comparatus, ut vel infelici Alphabeti initio A. B. C. D. quod nomen ejus exprimit, triste admodum ambitiosi & exorbitantis ingenii monumentum reliquerit,) Mox quoque sub Decanatu **WENCESLAI LINKII** in Senatum Theologicum receptus, ea omnia, quae illud munus secum ferebat, diligenter & studiose peragenda suscepit, & quotidie in Sacrarum literarum cognitione, aliisque donis insignibus profecit. Ad honorum illorum Solennitatem pro more Ordinis sui primores Erfurtinos humanissime invitavit, & quid sibi mentis sit circa hanc promotionem, sincere aperuit. *Iesus. Salutem in Domino, Reverendi, venerabiles ac dilecti Patres.* Ecce instat dies *S. Lucae*, quae ex obedientia Patrum & reverendi Patris Vicarii, (qui erat Staupitius) mibi celebrabitur **AVLA CATHEDRALIS** in *Theologia*, sicut credo ex literis reverendi Patris nostri Prioris Wittenbergensis abunde intelligere paternitates vestras. Omitto meam meipsius accusationem ac insufficientiam, ne etiam ex humilitate superbiam aut laudem quaerere videar, Deus sit, scit & conscientia mea, quam dignus & quam gratus ad hoc ostentum gloriae & honoris sim. Proinde obsecro per misericordiam Christi, primum ante omnia, ut me communibus suffragiis Deo commendare velitis, sicut jure charitatis meos in hac parte debitores vos esse scitis, ut sit mecum voluntas ejus beneplacita & benedicta &c. Epistola 3. T. I. Epistolarum ab Aurifabro collectarum p. 4. Ex quibus verbis modestia,

stia, obsequium & multae aliae virtutes Doctore Ecclesiae vero dignae quammaxime elucentur. Coeterum Jurejurando Doctorali solenni se obstrinxit pro legum Academicarum tenore, in quo promisit, vanas & peregrinas doctrinas ab Ecclesia damnatas & piarum aurium offensivas se neque docere velle, neque permettere, ut doceantur, sed denunciaturum se esse intra octendium. Quo ipso non repugnavit alteri parti jurisjurandi, qua Romanae Ecclesiae obedientiam pollicitus est: Hoc enim nomine non potuit intelligi Ecclesia erroribus impleta, sed in quantum Romana ex Scriptoribus antiquis est nota, Papales siquidem errores per ipsa reliqua verba detestatus est. Unde Jesuitis perperam accusatur LUTHERVS, quod jusjurandum Doctoris laeserit. Factus enim est DOCTOR Scripturae Sacrae, non dogmatum Romanensium, & si vel maxime tale juramentum praestitisset, prout multi forte illo tempore fecerunt, ubi tamen deinceps veritatem agnovit, illud juramentum in re illicita praestitum expiravit, & officii fuit, coelestem Evangelii doctrinam potius propugnare, quam doctrinis falsis amplius adhaerere. De quo negotio praeter alias plures, praecipua momenta proposuisse meminimus B. HÜLSEMANNVM in Breviar. Theol. L. XIX. p. 387. Disputulit etiam ipse LUTHERVS calumnias, quibus impeditus est praeterea ab hostibus, ac si perjurium commiserit, quod alibi, quam in Academia Erfurtensi, honores Academicos sumserit, seque hic innocentissimum esse, multis idoneis argumentis ostendit, in Epistola V. T. I. qua tandem, etsi laesus atque offensus ab inimicis, condonare se velle profitetur. Sed haec, inquit, omnia facessant, Ego enim sum optime quietus & pacatus animo erga vos omnes, quamvis fuerim offensus. Deus enim indigno

mihi singulariter benedicit, ut non habeam causam nisi gau-
dendi, & diligendi & beneficiandi similiter iis, qui contra-
ria de me meruerunt, sicut & ego contraria merui, quam
accipio a Domino. Igitur & vos estote contenti, rogo, & po-
nитеamaritudinem, sicque est, & non moveat vos excorpo-
ratio mea. Quia sic voluit Dominus, cui non est resis-
tendum. Hactenus LUTHERVS, qui in Doctoratus sui
gradu tranquillo animo acquievit, & vocatione illa no-
va ad munus publicum ore & scriptis docendi ac profi-
tendi doctrinam coelestem eo magis fuit excitatus ad
gloriam Dei promovendam, dignusque habitus, qui alia
quoque expediret, & parum abfuit, quin ab hac assidui-
tate avocaretur, adeo multis negotiis ipsum obrutum
voluerunt. Ita ad IOANNEM LANGVM, Patronum
suum optimum, scribit: *Opus est mihi prope duobus scri-
bis seu cancellariis: pene nihil per diem ago, quam literas
scribo: idcirco nescio, an eadem semper repetens scribam, tu
videris.* Sum concionator conventualis, Ecclesiastes men-
sae, desideror quotidie & parochialis praedicator, sum regens
studii, sum Vicarius, id est undecies prior, sum Terminarius
piscium in Lizkau, Actor causarum Herzbergensium in Tor-
gau, Lector Pauli, collector Psalterii, & illud, quod jam di-
xi, majorem partem occupare temporis mei epistolarum scri-
bendarum negotium. Raro mibi integrum tempus est, ho-
ras persolvendi & celebrandi, praeter proprias tentationes
cum carne, mundo & Diabolo. Vide, quam sim otiosus homo.
*Epist. XXI. jam Anno 1516. die 26. Octobris, quadriennio post
imperatum Doctoratum. Ita tamen deinceps est elu-
ctatus ex his omnibus, ut muneri docendi tandem eo
commodius vacarit, & Scripturam legendo, interpre-
tando pro cathedra & suggestu, falsam doctrinam re-
futando, orando ac meditando horas optime colloca-
verit,*

verit, omnesque partes" Doctoris feliciter, assistente Spiritus Sancti gratia, adimpleverit, ut non dubitaverit canere NICOLAVS SELNECCERVS, Theologus Lipsiensis, meritis in Ecclesiam celeberrimus:

*Non mibi si centum linguae sint, ora que centum,
Proferrem laudes, magne Luthere, tuas.
Dicimus at grates Christo, qui protulit illum
Doctorem nostro tempore mirificum,
Solus es assertor veri, licet Ilia Codro
Rumpantur: majus te nibil orbis habet.*

Et quae reliqua aliis elogiis suis beatus Vir in Lutherum cumulavit: Neque vereor, cum in hanc contemplationem descenderimus, ideam aliam hujus SELNECCERI de Doctore tanto suppeditare. LUTHERVS a Deo honorem, δέξιων, & autoritatem habebat, qua minime efferebatur, & quam non ambiebat, & osor ac hostis erat omnium superborum & ambitiosorum. Fuit enim vehementis & acer, cum vehementia opus esset: fuit humanissimus erga omnes: liberalis, praesenti animo atque laeto, affabilis, placidus, cuius os & suavitatem & gravitatem prae se tulit, oculi leonini acumen ingenii excellentissimi & animum intrepidum ostenderunt, in consolandis aegrotis, affectis, tentatis, totus vixit, ad prosternendum & ad erigendum, ut necessitas & circumstantia postulavit, paratus & felix, nemo tam potens, nemo tam doctus, nemo tam versutus, qui Spiritum ejus potuisset superare, seducere, circumvenire, cessit omnibus & cessit nulli: omnibus quoad officium illis exhibendum: nulli quoad verbum Dei afferendum: ex verbis animum habuit statim sibi perspectum: superbos, quanticunque essent, ut glumam & sterlus fecit, incertos de fide sua, si dociles essent, ceu pueros, fideliter docuit, si praefracti & pertinaces in opinionibus defendendis, verbo de re-

pugnan-

pugnantibus & absurdis, iudicio Dei reliquit, & vates verissimus interitum ipsis praedixit. Certum etiam hoc est, Deum voluisse per Lutherum, tanquam per singulare organum ea inchoare & perficere, eaque perfecisse, quae per alios mille quantumvis potentes, doctos, & felices perficere noluit, atque unum Lutherum res divinas eo animo, spiritu & successu tractasse, explicasse, fundasse & propagasse, qui alii quantumvis clari & eruditio[n]is nomine insignes, vix exordium aliquod facere potuissent, aut si quod fecissent, in medio illud reliquissent imperfectum, absterriti metu periculorum & a[n]go[θ]oλισμῶν in hac vita. Nihil deditse hic SELNECCERVM loco affectui apparet ex collatione Scriptorum ipsius LUTHERI, & testium aliorum αὐτοπτῶν, qui idem de eo memoriae reliquerunt, quod hic velit in compendio, nobis sistitur, breve velut tabella repraesentatur. SELNECC. *Oratione de D. Lutherō* p. 56. DOCTOR igitur fuit MARTINVS LUTHERVS rite creatus, dignissimus honoribus suis, imo si rem recte reputemus, illis superior, cum ad majora, quam ab aliis doctoribus unquam facta sunt, aut fieri debebant, destinatus fuerit a divino Numine. Unde evenit non raro, ut inter tentationes, quas cumulatissimas & exquisitissimas persensit, praeter alia solitorum argumenta etiam adhibuerit Doctoratus sui memoriam. Neque hoc dissimulavit in libro ad edictum Imperatoris A. 1531. T. V. Altenb. p. 559. postquam praemisit quaedam de vocatione ad res feliciter gerendas necessaria, suum exemplum interponit: *Ich aber, Doctor Martinus, bin dazu gerufen und gezwungen, daß ich muste Doctor werden obn meinem Danek aus lauter Geborsam. Da habe ich das Doctorat müssen annehmen, und meiner allerliebsten Heiligen Schrifft schwören und geloben, sie treulich und lauter zu*

ter zu predigen und lebren. Quae verba, non sine pondere prolata, docent, Lutherum nihil attendisse, praetor Dei gloriam & suam vocationem, exemplo ad omnem posteritatis memoriam insigni, quam excellens Dei munus sit, habere vocationem legitimam, & docere non sponte currentem, sed divinitus missum. Et, tametsi paucis deinceps annis interjectis, ut ipse in libro nostrae Facultatis sua ipsius manu fatetur, ex ore Carolstadii sacrilegam vocem audiverit, qua *honores Doctorales* non impertiturum se amplius cuiquam dictitavit, utpote a verbo Christi alienos, qui prohibuerit, ne aliquis se Magistrum nominari permitteret: nihilominus ipse hunc Dignitatis Academicae gradum minime omnium contemtum esse voluit, prout ipsum aliquando GRETSEVS accusavit, sed potius eum aestimavit, atque inter alios Doctores, quos publice creavit, praestantissimum illum Virum, & LVTHERI ipsius strenuum imitatorem, JOACHIMVM MARTINVM A. 1540. die XVI. Septembris renunciavit, nec non JOANNEM MARBACHIVM A. 1543. aliasque praeclarissimos deinceps Theologos. Nec dubium est ullum, egregiam satis benedictionis divinae portionem, quam Ecclesiae suae impertiri solet, in eo recumbere, ut largiatur viros, doctrina coelesti recte ac solide imbudos, fortes, constantes, usque rerum divinarum diu ac probe subactos, erroribus omnibus intrepide & debito zelo obviam eentes, uniceque illud quaerentes, ut coetus Dei in veritatis confessione confirmetur. Talibus enim Viris uti delectati quondam Principes, ita expresse interdum voluntatis suae significatione injunxerunt Academiae Patribus, ut illos honore Doctorali exornarent. Testantur Annales nostri, quemadmodum sigillatum

B

Divus

Divus JOANNES FRIDERICVS, sanctae memoriae Elector, A. 1533. tribus viris doctis, CRVGIGERO, POMERANO atque AEPINO sumtibus suis, seque praesente, conferri honores illos voluerit, atque ipse a principio usque ad finem interesse ipsorum disputationi non fuerit dignatus, nec non aulae Doctorali assedebit, tandem universum aetum splendido & per omnia regio in arce parato convivio finiverit, quo convivae per 20. mensas distributi fuerint. Quam historiam Justus Jonas sua manu scriptam sic finit : *Quare haec minora adscribere voluimus, ut posteri intelligant, qua singulari propensione animi, quo amore Illusterrimus Princeps sub primum annum suae gubernationis erga Doctores Evangelii & studia pietatis fuerit.* Ac deprehenderunt sane sapientissimi studii sanctioris aestimatores, quantum bonum situm fit in Doctore vel unico sincero, cuius precibus, monitis & doctrinae custodia, tot ac tanta interdum mala averruncata sunt, ut nullis alioqui mere humanis confiliis istud fieri potuerit. Habet Deus hanc consuetudinem, ut Ecclesiam suam non strepitum sed sceptro verbi regat, atque ea de causa voluerit ad maximas etiam in ea res gestas non externo splendore superbientes, sed humiles, imperterritos tamen & candidos, viros adhibere: per quos interdum ea patravit, quae omnem humani intellectus captum longissime transcendent. Parvum nomen est DOCTORIS, quid enim est aliud, quam si docentem nominemus? vel hoc vero tantum est munus, ut Christum non puduerit istud cum Regio ac Sacerdotali suo munere conjungere. Docere gentem, est illi prouidere de Dei vera notitia, de fide & moribus, de gratia Dei ipsaque vitae aeternae perceptione. Quibus beneficiis quid excellentius aut

majus

majus excogitari queat, non video. Quid vero vetat, cum res ipsa, nemine facile contradicente, praeclara sit, nomen etiam illi conveniens adhibere, & docentem in Ecclesia & voce & scriptis nominare Doctorem, publicoque honoris testimonio eum cohonestare? Praecipue ubi illa dignitatis collatio Academiis earumque Facultatibus concessa, stimulos secum fert satis valentes, ad dona divinitus collata ulterius augenda, crebro literarum sacrarum usu, studiorumque sanctorum cultu locupletanda, quod exemplis praestantissimorum Theologorum haud difficuler probari potest: neque soleat aut debeat conferri, nisi viris, non uno falso dono jam praeditis, & maturitate praeterea annorum gaudentibus, quod ex historia ipsa MARBACHIORVM constat. Utut enim Pater Joannes ob eximiam suam eruditionem in Academia nostra Wittebergensi a Martino Luthero A. 1543. die 16. Februarii vigesimo tertio aetatis anno Doctor renunciatus, ac publico eruditionis Theologicae elogio ab ipso exornatus sit, quod primum inter Epistolas Marbachianas, a B. FECHTIO editas, locum occupat: Filiis tamen ejus Erasmo & Philippo honor ille aliquamdiu denegatus, vel potius dilatus, est a Theologis Rostochiensibus, non ex defectu ullo meritorum, sed solius aetatis intuitu. Requiruntur, ita scribit SIMON PAVLI ad Patrem, in Doctore Theologiae non tantum eruditio, eloquentia, pietas, modestia, vitae innocentia & gravitas, quae virtutes omnes in filiis eius sunt eximiae & illustres, sed etiam autoritas incurrens in oculos, magnus & excelsus animus, constanter contemnens calumnias, & patientia fortiter perferens atrocissimas injurias. Ep. 123. p. 448. Quas ipsas tamen dotes cum dederit interdum Deus in ipsa aetate juvenili, ut & senili prudentia

& gravitate externa decoretur, ac spectata reddatur,
non respiciendos aut numerandos semper annos cir-
cumspectiores existimarunt, ipso vel Timothei, Juvenis
Episcopi, exemplo suffulti. Ut alios illustres Theolo-
gos praeteream silentio, quibus & in Academia ad
Varinum, & in aliis, ubi de Ecclesia sacrisque studiis
bene mereri inceperunt, honor iste fuit collatus. Hic
est ille *proventus felix*, & velut *messis Dei*, quo ipse in-
terdum se gaudere in Scriptura non dissimulat, si nimi-
rum *crescat numerus Evangelistarum ac Doctorum genuino-*
rum. Ps. LXVIII, 12. Et Facultati quidem nostrae singu-
lari auspicio clementer benedixit, ut non paucis ex
praecipuis Doctoribus Ecclesiae purioris visum fuerit,
hac in parte quoque LUTHERI vestigia terere, ut hic
ornari gradu Theologico cuperent. Numerat enim
inter illos praeter Theologos Wittebergenses, FOER-
STEROS, AVRIFABROS, R VNGIOS, GESNEROS,
FRANZIOS, & sequentes, etiam alios alibi sedem for-
tunae fingentes, MAMPHRASIOS, VOLCMAROS,
CRAMEROS, STANGIOS, SCHLEVPNEROS, STRAV-
CHIOS, LYSEROS, STEGMANNOS, BOTACCOS,
WELLEROS, CASELIOS, OLEARIOS, SCHLEGE-
LIOS, MULLEROS, HIMMELIOS, REHBINDEROS,
SELDIOS, KVHNIOS, GRAVMULLEROS, DURRIOS,
SCHREITEROS, STRAVSSIOS, MEIEROS, multos-
que plures, insignibus in doctrinam purioremerit
conspicuos, atque in orthodoxorum coetu celebratos.
Qui cum dudum coelitum numero inserti sint, mun-
doque huic ac rebus humanis valedixerint, sarcire soli-
tus est Deus jacturam illam subinde novis felicissimis-
que incrementis novorum Doctorum, vestigia veterum
felici cum successu prementium. Atque hoc beneficio
ejus

ejus eo magis se debere profitetur Ecclesia, quo majo-
ra sunt pericula, quibus se cingi animadvertisit, atque
opus habet sinceris operariis, strenue in vinea divina
laborantibus, talibusque pastoribus, quibus rem suam
tuto credere, & salutem suarum animarum committere
possit. Ad quem scopum uti nostrorum Antecessorum,
qui in gaudio Domini aeterno jam constituti sunt, su-
dores, vigilias, atque curas omnes tetendisse constat,
idque documento non uno haud difficulter probatur;
ita in eo studio & nos decurrimus Numinis gratia, &
perseveraturi sumus constanter, nihil aliud habentes pro
fine, quam gloriae nostri Doctoris Summi Jesu Christi
amplificationem, & commoda Ecclesiae, quae in pro-
pagatione verbi genuini per idoneos Doctores & mini-
stros in cathedra & suggestu perficienda, reponuntur.
Unde etiam in Domino nostro laetamur, quod, ubi bo-
nitatem ejus, Ecclesiae suae per factam a D. LUTHE-
RO Reformationem largissime exhibitam, cuius ma-
gnitudo omnem ingenii nostri vim captumque tran-
scendit, publice celebramus, inter ista Solennia se stite-
rint Viri munera Reverendi dignitate admodum con-
spicui, dotibusque omnibus, quae decent Ecclesiae pu-
rioris Doctorem publicum, quam locupletissime a Nu-
mine instructi, qui, postquam omnibus antea, quibus
opus erat, speciminibus felicissime defuncti, Licentiam
imperrandorum honorum Theologicorum a nobis ob-
tinuerunt, nunc ut eos honores sacros in se multa cum
benedictione derivaremus, ab Ordine nostro modeste
& rogarunt, & summam voti sui consecuti sunt. No-
vimus enim, eos ad unum omnes amplecti puram Evan-
gelii doctrinam, quam Ecclesia nostra uno Spiritu & una vo-
ce cum Catholica Christi Ecclesia profitetur, & abhorrente ab

*opinionibus cum illa pugnantibus, eamque suam mentem, non
saltem in congressibus Academicis, scrutiniisque, quae sub-
ierunt, sed etiam in ipso suo munere Ecclesiastico, quo omnes
& singuli satis splendido funguntur, nobis & universae
Ecclesiae puriori comprobavisse. Quamobrem adscito
in subsidium nostrum & implorato Numinis Sanctissimi
auxilio, decrevimus, Eos cunctino die V. Novembris
post horam IX. solenni ac festo ritu in templum no-
strum Academicum deducere, honoribusque, quos me-
ruerunt, mactare. Atque hac ratione sub auspicio*

*SERENISSIMI AC POTENTISSIMI DOMINI,
DN. FRIDERICI AVGVSTI,
REGIS POLONIARVM, MAGNI DVCIS LITHVA-
VIAE, CETERA, DVCIS SAXONIAE, JVLIAE, CLIVIAE,
MONTIVM, ANGRIAET WESTPHALIAE, S. ROMANI
IMPERII ARCHIMARESCHALLI ET ELECTORIS, LAND-
GRAVII THVRINGIAE, MARCHIONIS MISNIAE, ET VTRI-
VSQVE LVSATIAE, BVRGGRAVII MAGDEBURGENSIS,
COMITIS PRINCIPALI DIGNITATE HENNEBERGICI,
COMITIS MARCAE, RAVENSBURGAE*

ET BARBY,

*REGIS AC DOMINI NOSTRI CLEMENTISSIMI,
RECTORE VNIVERSITATIS MAGNIFI-
CENTISSIMO,*

*SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DN. FRIDERICO AVGVSTO,*

*PRINCIPE REGIO ET ELECTORATVS HEREDE,
PRORECTOR MAGNIFICO,*

*VIRO AMPLISSIMO, EXPERIENTISSIMO ET
EXCELLENTISSIMO,*

*DN. ADAMO BRENDELIO,
BOTANICAE ET ANATOMICAE PROFESSORE PVBL.
LONGE CELEBERRIMO,*

A ME PROCANCELLARIO ET DECANO,
D. MARTINO CHLA DENIO,
SS. THEOLOGIAE PROF. PVBL. ET ALVMNORVM
REGIO - ELECTORALIVM EPHORO,
POTESTATEM ADEPTVS MORE ANTIQVO,
VIR SVMME REVERENDVS, MAGNIFICVS
ET EXCELLENTISSIMVS,
DN. GEORG. FRIDER. SCHROEERVS,
SS. THEOLOGIAE DOCTOR, EJVSDEMQUE PROFESSOR
PVBLICVS GRAVISSIMVS, ET ALVMNORVM SAXONI-
CORVM REGIO - ELECTORALIVM EPHORVS
MVLTO MERITISSIMVS,
COLLEGA, COMPATER, ET IN CHRISTO FRATER
PLVRIMVM HONORANDVS,
AVTORITATE IMPERATORIA, REGIA
ET ELECTORALI,
VIROS MAXIME REVERENDOS, AMPLISSIMOS
EXCELLENTISSIMOS QVE,
DN. JOH. BERNHARDVM LVHN, SS. Theol.
Lic. Serenissimi Principis ac Ducis Brunsvicensium
& Luneburgensium Regentis Concionatorem Au-
licum Primarium,
DN. JOANNEM ANDREAM KNOBLACHIVM,
SS. Theol. Lic. Ecclesiae Wurcenensis Pastorem Pri-
marium, ejus Dioceſeos Superintendentem, ac Syn-
edrii Episcopalis Aſſefforem,
DN. HENRICVM GOTTLIEB SCHNEIDERVM;
SS. Theol. Lic. Eccl. Liberosanae Pastorem Prima-
rium, ac vicinarum Inspectorem,
DN. MAVRITIVM GVILIELMVM WAGNERVM,
SS. Theol. Lic. Ecclesiae Baruthensis Pastorem Pri-
marium, & eo ſpectantium Superintendentem,
DN. HEN-

- DN. HENRICVM GOTTLIEB SCHNEIDERVM,
SS. Theol. Lic. Luccaviensis Ecclesiae Pastorem Pri-
marium, Inspectorem, & Consistorii Lubbenensis
Assessorem,
- DN. CHRISTIANVM CAROLVM STEMPELIVM,
SS. Theol. Lic. Ecclesiae Jeſenensis Pastorem Pri-
mar. & Ecclesiarum vicinarum Superintendentem,
- DN. JOH. RVDOLPHVM CADEMANNVM,
SS. Theol. Lic. Ecclesiae Pegaviensis Pastorem Pri-
marium, hujusque & eo spectantium Superintendent.
- DN. ALBERTVM BOETTICHERVM, SS. Theol. Lic.
Ecclesiae Kirchhaynensis Pastorem Primarium, & sub
Circulo Dobrilucensi circumiacentium Superint.

Omnes & singulos ordine, sine cuiusvis praejudicio, u-
surpato, locatos, in loco illo sacro atque aula cathedrali
publica SS. Theologiae Doctores creabit, creatos folen-
niter renunciabit, ac renunciatos universis privilegiis, In-
signibus, Ornamentisque, quae Doctoribus competit,
exornabit. Ut itaque hoc negotium eo, quo par est,
splendore, conficiatur, *Pro-Rectorum Academiae Magnifi-
cum*, Illuſtrissimui Comitem, Per-Illuſtres Barones,
universos & singulos Patres Conscriptos, omnesque
omnium Ordinum Hospites honoratissimos, Facultatis
noſtrae meoque nomine officioſe, humaniterque com-
pello, ut favorem ſuae praefentiae nobis praefare,
atque hoc quoque documento benevolentiam erga nos
teſtari velint. Nihil enim erit, quod ipsorum cauſa vi-
cifſim, ubiunque occaſio contingat, defugiamus. Deus
vero fit nobis omnibus propitius, Eccleſiamque ſuam
clementiſſime tueatur! P. P. Die IV. Novembris
A. O. R. M DCCXVII.

Ex OFFICINA VIDVAE GERDESIANAE.